

Sygn. akt III KZ 51/16

POSTANOWIENIE

Dnia 8 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie z wniosku oskarżyciela prywatnego **J. Z.** o wznowienie postępowania w sprawie II K (...) Sądu Rejonowego w M. zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w S.

z dnia 18 stycznia 2016 r., sygn. akt II Ka (...)

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 8 września 2016 r.

zażalenia oskarżyciela prywatnego J. Z.

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 lipca 2016 r., sygn. akt II AKo (...)

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) odmówił przyjęcia wniosku oskarżyciela prywatnego J. Z. o wznowienie postępowania w powyżej wskazanej sprawie, w oparciu o przepisy art. 120 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k., jako nieodpowiadającego wymogom z art. 545 § 2 k.p.k..

Zażalenie na to zarządzenie wniósł oskarżyciel prywatny.

Zakwestionował w nim rzetelność podejmowanych przez wyznaczonego mu w postępowaniu wznowieniowym pełnomocnika z urzędu działań, a także poprawność i legalność (z punktu widzenia licznie wskazanych przepisów prawa

procesowego – k 8 akt SN) decyzji, które zapadły odnośnie jego wniosku o wznowienie postępowania w Sądzie Apelacyjnym w (...).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne.

Stwierdzone w sprawie okoliczności dowodzą całkowitej zasadności zaskarżonego nim zarządzenia.

Nie ulega wszak wątpliwości, że przepis art. 545 § 2 k.p.k. wprowadza tzw. przymus adwokacko - radcowski dla czynności sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania. Kategorycznie wszak stanowi o tym, że wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez obrońcę albo pełnomocnika. Oznacza to, że tylko wniosek o wznowienie postępowania, który jest sporządzony przez adwokata lub radcę prawnego może być przyjęty do merytorycznego rozpoznania. Stąd, skoro złożony przez oskarżyciela prywatnego wniosek tego wymogu nie respektował, to słusznie, z mocy przywołanych w podstawie prawnej zaskarżonego zarządzenia przepisów, odmówiono jego przyjęcia. Poprawność tej decyzji nadto warunkuje fakt, iż nastąpiła ona po bezskutecznym wezwaniu oskarżyciela prywatnego do usunięcia tego braku formalnego wniosku, w terminie 7 dni i pod rygorem odmowy jego przyjęcia (k. 49, 54 akt II AKo (...)), a także i to, że oskarżyciel prywatny w niniejszym postępowaniu wznowieniowym miał już wyznaczonego pełnomocnika z urzędu, który jednak nie znalazł podstaw do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania w sprawie oskarżyciela prywatnego. Tym samym oskarżyciel prywatny miał już, w dotychczasowym postępowaniu wznowieniowym, zapewnionego pełnomocnika z urzędu i brak jest obecnie jakichkolwiek przesłanek do uznania, że tenże pełnomocnik powierzone mu obowiązki wykonał w sposób nierzetelny. Wprost przeciwnie, treść opinii (k. 43-48 w/w akt), którą ten pełnomocnik sporządził, oceniana w kontekście zgłaszanych przez samego oskarżyciela prywatnego w przedmiotowym wniosku przyczyn wznowienia (k. 2-6 w/w akt), jak też wskazanych w przepisach art. 540 – 542 k.p.k., jedynie dopuszczalnych, podstaw wznowienia – nie potwierdza takich zarzutów.

Brak jest zatem jakichkolwiek racjonalnych względów do uznania zasadności zażalenia oskarżyciela prywatnego i podważenia poprawności zarządzenia, którego ono dotyczy.

Samo wszak niezadowolenie z treści opinii sporządzonej przez pełnomocnika z urzędu, które prezentuje oskarżyciel prywatny, nie może stanowić samoistnej i wyłącznej przesłanki uznania zasadności jego krytycznej oceny pracy tegoż pełnomocnika z urzędu.

Nadmienić też należy, że w niniejszym postępowaniu Sąd Najwyższy dokonał tylko kontroli instancyjnej zaskarżonego zarządzenia, tak w oparciu o obowiązujące przepisy karnej ustawy procesowej, mogące mieć *in concreto* zastosowanie, jak i w kontekście (dotyczących tego zarządzenia) stwierdzeń podniesionych w zażaleniu. Przedmiotem tej oceny nie mogła być zatem zasadność, czy trafność rozstrzygnięć zapadłych w sprawie w której wznowienia postępowania domaga się oskarżyciel prywatny.

W tym stanie sprawy brak jest podstaw do podważenia słuszności zaskarżonego zarządzenia i uznania go – zgodnie z wolą skarżącego – za bezzasadne.